

(6)

JIMI LUGU

See arst, AA esimese mustanahaliste rühma varajasi liikmeid, räägib, kuidas saabus vabadus, oma rahva seas töötades.

SÜNDISIN ühes Virginia osariigi väikelinnas tavalises usklikus perekonnas. Minu mustanahaline isa töötas maakohas arstina. Mäletan, et kui ma veel väike olin, riietas ema mind samamoodi nagu mu kahte õdegi ning ma kandsin kuni kuueaastaseks saamiseni lokke. Siis läksin kooli, tänu millele sain lokidest lahti. Kuid avastasin, et juba toona valdasid mind hirmud ja sisemised takistused. Me elasime baptistide kirikust vaid paari maja kaugusel ning ma mäletan, et kui seal matusetalitust peeti, pärisin emalt sageli, kas see inimene oli olnud halb või hea ning kas ta pääseb taevasse või läheb põrgu. Olin siis umbes kuuene.

Ema oli hiljuti usku pööranud ja temast oli saanud usufanaatik. Selles tema neurootilisus peamiselt avalduski. Oma laste suhtes oli tal tugev omandiinstinkt. Ema kujundas minus kõigest väest äärmiselt puritaanlikke vaateid seksuaalsuhete, emaduse ja üldse naiste kohta. Olen kindel, et minu arusaamad sellest, milline elu peaks välja nägema, erinesid tunduvalt nende inimeste arusaamadest, kellega ma läbi käisin. Hilisemas elus jättis see oma jälje. Mõistan seda alles nüüd.

Umbes samal ajal juhtus koolis midagi, mida ma pole tänini unustanud, sest selle vahejuhtumi tõttu sain aru, et olen füüsilises mõttes argpüks. Vahetunnis korvpalli mängides olin kogemata endast veidi suuremale poisile jala taha pannud. Ta haaras palli ning virutas sellega mulle näkku. See oli kaklemiseks piisav provokatsioon, kuid ma ei löönud teda ning mõistsin vahetunni lõpus, miks ma seda ei teinud. Ma kartsin. See teadmine oli mulle väga valus ja ebameeldiv.

Emal oli vanakooli kasvatus ning ta arvas, et kõik poisid, kellega ma läbi käin, peavad olema korralikud. Minu nooruspäevadeks oli selline mõtteviis loomulikult muutunud, kuid mu ema polnud ajaga kaasas käinud. Ma ei tea, kas see oli hea või halb, aga ma teadsin, et teised inimesed ei mõtle samamoodi. Meil ei lubatud kodus isegi kaarte mängida, kuid mõnikord andis isa meile klaasikese viskit kuuma vee ja suhkruga. Majas polnud viskit rohkem kui isa isiklik varu. Ma ei näinud, et ta oleks ealeski purjus olnud, ehkki tal oli kombeks hommikuti üks naps võtta ja õhtul tavaliselt veel teine, ning sama tegin ka mina. Kuid enamasti hoidis isa viskit oma kabinetis. Ainsad korrad, mil ma olen näinud oma ema midagi alkoholset mekkimas, oli jõulude ajal, mil ta jõi natuke munalikööri või pisut lahjat veini.

Kui ma olin keskkooli esimeses klassis, soovitas ema mul mitte kadetiks hakata. Ta hankis arstitõendi, mis pidi mu sellest vabastama. Ma ei tea, kas ta oli patsifist või mõtles ta lihtsalt, et kui jälle sõda puhkeb, siis see ehk aitab mul sellest hoiduda.

Umbes samal ajal hakkasin ka aru saama, et minu hoiakud vastassoo suhtes ei sarnanenud päris enamiku minu tuttavate poiste vaadetega. Ilmselt sellepärast

abiellusingi ma palju nooremalt kui oleks pidanud, sest seda tingis mu kodune kasvatus. Oleme nüüd pea-aegu kolmkümmend aastat abielus olnud. Vi oli esimene tüdruk, kelle ma kohtama viisin. Mu süda valutas tollal tema tõttu üsna kõvasti, sest ta ei olnud sedasorti tüdruk, keda mu ema oleks mulle naiseks tahtnud. Esiteks oli ta juba kord abielus olnud ning minust sai tema teine abikaasa. Minu emale oli see nii vastumeelt, et esimestel jõuludel pärast meie abiellumist ei kutsunud ta meid isegi õhtusöögile. Meie esimese lapse sündides mu vanemad siiski leebusid, ent hiljem, kui minust sai alkohoolik, pöördusid nad taas minu vastu.

Mu isa oli pärit lõunast, kus ta oli pidanud omal ajal väga palju kannatama. Ta tahtis mulle vaid kõige paremat ning ükski teine elukutse peale arsti oma ei olnud tema meelest küllalt hea. Teisalt olen ma vist ka ise alati meditsiini vastu huvi tundnud, ehkki ei ole osanud kunagi seda näha tavalise inimese pilgu läbi. Ma töötan kirurgina, kuna see on midagi nähtavat ja käegakatsutavat. Kuid mäletan lõpukursuse ja internatuuri ajast, et kui patsiendi voodi juurde astusin ja sümptomite põhjal diagnoosi määrama hakkasin, pidin tihti lõpuks midagi puhtalt oletuse peale kirja panema. Minu isa oli hoopis teistsugune. Arvan, et tal oli intuiitiivse diagnoosi panekuks lihtsalt annet. Isa oli aastate jooksul loonud väga tõhusa posti teel läbi viidava arstliku konsultatsioonisüsteemi, sest tollal ei liikunud meditsiinivaldkonnas piisavalt palju raha.

Ma ei usu, et oleksin oma rassikuuluvuse pärast eriti kannatanud, sest olin ju selle sees sündinud ja mingit muud olukorda ma ei tundnud. Tegelikult ei olnud suhtumine pahatahtlik, ja kui vahel oligi, siis selle peale

võis inimene ainult vimma kanda. Parata polnud sinna midagi. Kaugest lõunast oli mul selles osas küll hoopis teistsugune ettekujutus. Majanduslik seisund oli siinjuures väga oluline, sest olen tihti kuulnud oma isa rääkimas, kuidas tema ema vanasti võttis mõne kulunud jahukoti, lõi kas selle nurkadesse ja põhja paar auku ning kleit oligi valmis. Kui isa pärast kooli lõpetamist Virginiasse tööle asus, hakkas ta neid lõuna „valgeid matse”, nagu ta neid sageli nimetas, nii põlgama, et ei läinud isegi oma ema matustele. Ta ütles, et ei taha enam iial oma jalga sinna Sügavale Lõunasse tõsta ja ei tõstnudki.

Lõpetasin Washingtonis alg- ja keskkooli ning astusin Howardi Ülikooli. Internatuuri sooritasin Washingtonis. Koolis mul erilisi raskusi ei olnud. Õppimine läks hästi. Hädad algasid siis, kui ma seltskonda, inimeste keskele sattusin. Mis kooli puutub, siis püsis mu õppe-dukus hea kuni lõpuni.

Oli vist 1935. aasta ja umbes sel ajal hakkasin ma tõsiselt jooma. Aastatel 1930-1935 läksid tööasjad majanduskriisi ja selle järelmõjude tõttu järjest allamäge. Mul oli sel ajal Washingtonis oma praksis, mis hakkas kokku kuivama ning postikonsultatsioon soiku vajuma. Kuna mu isa oli suurema osa oma elust tegutsenud Virginia väikelinnas, ei olnud temalgi ülemäärast raha, kuid tema kinnisvara ja vähesed säästud paiknesid Washingtonis. Kui mu isa 1928. aastal suri, oli ta hilistes viiekümnenendates ja kõik tema ettevõtmised jäid minu kanda. Esimesed paar aastat ei olnud lood eriti hullud, sest inertsist liikus kõik edasi. Kuid siis muutus asi kriitiliseks, kõik kippus nässu minema ja ka mina hakkasin koos sellega nässu minema. Mulle tundub, et kuni selle

ajani olin ehk ainult kolmel või neljal korral alkoholi-
joobes olnud ja viski ei olnud minu jaoks mõistagi mingi
probleem.

Isa oli kunagi ostnud ühe restorani, kuna ta arvas,
et see aitab mul oma vaba aega sisustada ning seal ma
Vi'ga kohtusingi. Ta tuli sinna õhtust sööma. Olime
tuttavad juba viis või kuus kuud. Ühel õhtul otsustas
ta minust lahti saada ja minna sõbrannaga kinno. Üks
mu hea sõber, kes meie vastas apteeki pidas, astus paari
tunni pärast läbi ja ütles, et oli Vi'd linna peal näinud.
Seletasin talle, et Vi oli enda sõnul plaaninud kinno
minna, ent muutusin arutult rahutuks. Kui mu äng oli
kujutlustes lumepallina suureks paisunud, otsustasin
minna välja ja end purju juua. See oli esimene kord
minu elus, kui ma tõeliselt purjus olin. Mulle valmis-
tasid meelehärmi hirm Vi'st ilma jääda ja mõte, et kuigi
ta võis teha, mida tahab, oleks ta siiski pidanud mulle
tõtt rääkima. Viga oli minus. Eeldasin, et kõik naised
peaksid olema täiuslikud.

Arvan, et ma ei joonud haiglaselt palju enne 1935.
aastat. Selleks ajaks olin ilma jäänud praktiliselt kogu
kinnisvarast peale meie elukoha. Asjad läksid üha
allamäge. See tähendas, et pidin loobuma paljustki
harjumuspärasest, mis ei olnud minu jaoks just kuigi
kerge. Usun, et peamiselt sel põhjusel ma 1935. aastal
üksi jooma hakkasingi. Tulin koju, pudel kaasas, ja
mäletan hästi, kuidas ma peale passisin, et Vi seda igal
juhul märkaks. Miski oleks pidanud mind juba siis
hoiatama, et kõik pole korras. Mäletan, kuidas Vi mind
jälgis. Jõudis kätte aeg, mil ta selle teema üles võttis,
kuid ma õigustasin end alati kas külmetuse või halva
enesetundega. Nii kestis see umbes kaks kuud ja siis

hakkas Vi mult joomise üle uuesti aru pärima. Viski oli pärast keeluseaduse lõppemist taas müügile ilmunud ning ma võisin poodi minna, viskit osta, pudelid oma kabinetti viia ja seal laua alla panna, algul ühte nurka ja siis teise, kuni varsti olid kõik kohad tühje pudeleid täis. Minu nõbu elas sel ajal meie juures ning ma ütlesin Vi'le: „Võib-olla on need tema pudelid. Kust mina tean. Küsi tema enda käest. Mina ei tea nendest pudelitest midagi.” Lisaks sellele, et mul oli vajadus alkoholi järele, ma *tahtsin* juua. Sealtmaalt algab tavalise joodiku lugu.

Jõudsin niikaugale, et hakkasin pikisilmi nädalalõppudel joomist ootama, rahustades end mõttega, et nädalalõpud on minu päralt ja see ei sega ei mu peret ega tööd, kui ma nädalavahetusel joon. Kuid nädalalõpud venisid esmaspäevani ning peagi jõudis kätte aeg, mil jõin iga päev. Selles punktis elatasime end minu arstipraksisest vaevu ära.

1940. aastal juhtus midagi eriskummalist. Ühel reedel õhtupoolikul astus minu kabinetti mees, keda olin juba aastaid tundnud. Minu isa oli teda omal ajal mitu korda ravinud. Selle mehe naine oli juba paar kuud raskesti haige olnud ning mees oli mulle natuke võlgu. Kirjutasin talle retsepti. Järgmisel päeval, laupäeval, tuli ta tagasi ja ütles: „Jim, ma jäin sulle selle eilse retsepti eest võlgu. Ma ei maksnud sulle.” Oma peas mõtlesin: „Ma tean, et sa ei maksnud, sest ma ei kirjutanud sulle mingit retsepti.” Kuid tema ütles: „Noh, sellesama rohu eest, mille sa eile mu naise jaoks andsid.” Mind haaras hirm, kuna ma ei suutnud midagi sellist meelde tuletada. See oli esimene kord, kui pidin tunnistama, et tegemist oli mäluauguga. Järgmisel hom-

mikul viisin mehele uue retsepti järgi ostetud ravimi ning panin selle eelmise rohupudeli asemele. Pärast ütlesin oma naisele: „Pean midagi ette võtma.” Võtsin selle rohupudeli ja viisin oma hea farmatseudist sõbra kätte analüüsimiseks ning selgus, et too rohi oli täiesti korralik. Selles punktis teadsin, et ma ei suuda joomist lõpetada ning ka seda, et ohustan nii ennast kui teisi.

Rääkisin pikalt ja põhjalikult psühhiaatriga, kuid sellest ei tulnud midagi välja. Umbes samal ajal pidasin aru ka ühe pastoriga, kellest ma väga lugu pidasin. Ta vaatas mu muret usulisest küljest ja ütles, et ma ei käi piisavalt tihti kirikus ning tema arvates peituski mu hädade põhjus selles. Olin sellele tuliselt vastu, sest keskkooli lõpu eel olin saanud Jumala kohta taipamise, mis muutis usuküsimused minu jaoks väga keeruliseks. Mulle tuli mõte, et kui Jumal on tõepoolest kättemaksuhimuline, nagu mu ema väitis, siis ei saanud ta samal ajal olla armastav Jumal. Ma ei suutnud seda enda jaoks lahti mõtestada. Mässasin selle vastu ja pärast seda ei käinud ma kirikus ilmselt rohkem kui tosin korda.

Pärast toda seika 1940. aastal otsisin teisi sissetulekuallikaid. Mul oli hea sõber, kes töötas riigiametis ja läksin tema juurde maad kuulama. Ta muretseski mulle töökoha. Olin riigiameti palgal umbes aasta ning jätkasin ka õhtuseid vastuvõtte oma arstikabinetis, kuni valitsusasutused detsentraliseeriti. Pärast seda läksin lõunasse, sest mulle kinnitati, et just see maakond Põhja-Carolinas, kuhu ma ümber asuda kavatsesin, oli kuiv maakond. Uskusin, et sellest oleks mulle palju abi. Kohtaksin uusi inimesi ja elaksin alkoholivabas keskkonnas.

Kuid Põhja-Carolinasse jõudes märkasin, et sealne olukord ei olnud kuigivõrd erinev. Osariik oli küll teine, kuid mina olin endine. Püsisin siiski umbes kuus kuud kainena, sest teadsin, et Vi pidi mulle mõne aja pärast koos lastega järele sõitma. Meil oli siis kaks tütart ja poeg. Kuid midagi juhtus. Vi oli omales Washingtonis töö kindlustanud. Ka tema töötas riigiametis. Hakkasin lähikonnas maad kuulama, kust alkoholi saada, ning loomulikult selgus, et see polnud üldsegi keeruline. Viski oli seal vist odavamgi kui Washingtonis. Lood muutusid järjest halvemaks ja lõpuks nii hulluks, et valitsus otsustas mind uuesti testida. Et ma olin alkohoolik, mõnede säilinud aruriismetega libekala, läbisin kontrolli seekord terve nahaga. Veidi hiljem tabas mind esimest korda raske maoverejooks. Jäin töölt ära umbes neljaks päevaks. Sattusin ka kõikvõimalikesse rahalistesse raskustesse. Võtsin pangast viissada dollarit laenu ja pandimajast veel kolmsada ning jõin selle üsna ruttu maha. Seejärel otsustasin Washingtoni tagasi minna.

Naine võttis mu armulikult vastu, ehkki ta elas ühe-toalises köögikesega korteris. Olud ei võimaldanud rohkemat. Lubasin edaspidi õigesti käituda. Töötasime nüüd mõlemad ühes ja samas büroos. Ma jõin edasi. Ühel oktoobriõhtul kaanisin end purju, jäin vihma kätte magama ning ärkasin kopsupõletikuga. Sellest hoolimata töötasime koos ja mina jätkasin endiselt joomist, kuid ma arvan, et südamepõhjas teadsime me mõlemad, et ma ei suuda joomist jätta. Vi mõtles, et ma ei tahagi seda teha. Tülitsesime ning ma lõin teda rusikaga kord või kaks. Ta jõudis järel-dusele, et tal on sellest kõigest villand, läks kohtusse ja pidas kohtunikuga nõu. Koos haudusid nad valmis

plaani, mis ei võimaldanud mul teda ahistada, kui ta seda ei tahtnud.

Läksin mõneks päevaks ema poole kirgede vaibumist ootama, sest ringkonna prokurör oli saatnud mulle ametliku kutse tema juurde ilmuda. Politseinik käis meie ukse taga ja küsis James S-i, kuid sellenimelist seal ei elanud. Ta käis mitu korda. Ei möödunud kümmet päevagi, kui purjuspäi võimuesindajatele vahele jäin ning seesama politseinik oli parajasti jaoskonnas, kui mind kambrisse toimetati. Pidin vabanemiseks maksma kolmsada dollarit kautsjoni, sest politseinikul oli minu jaoks ikka seesama kohtukutse taskus. Nii siis läksin ringkonna prokuröri jutule ja me leppisime kokku, et kolin oma ema juurde, mis tähendas, et mina ja Vi pidime hakkama lahus elama. Käisin tööl edasi ja lõunatasin endiselt koos Vi'ga ning keegi töö juures ei aimanud, et me tegelikult koos ei ela. Tihti sõitsime ka koos tööle ja sealt tagasi, kuid sisimas tegi selline lahusolek mu meele üsna mõruks.

Novembris võtsin pärast palgapäeva mõned vabad päevad, et 25-ndal kuupäeval oma sünnipäeva tähistada. Nagu ikka, jõin ma end purju ja jäin kogu rahast ilma. Keegi oli selle mult pihta pannud. See oli tavaline muster. Vahel andsin raha ema kätte hoiule ja käisin hiljem seda tema käest tagasi lunimas. Mul olid näpud praktiliselt põhjas. Arvan, et mul oli taskus veel ainult viis kuni kümme dollarit. Sellegipoolest otsustasin ma 24. novembril, olles terve eelmise päeva joonud, et tahan oma naisega kokku saada ja lepitust otsida või vähemalt temaga rääkida. Ma ei mäleta, kas ma läksin trammiga, jala või taksoga. Ainus, mida ma mäletan, on see, et Vi seisis kokkulepitud tänavanurgal ning mul

on ka selgelt meeles, et tal oli ümbrik käes. Mäletan, et me ajasime juttu, kuid mis edasi juhtus, seda ma enam ei tea. Tegelikult aga juhtus see, et ma olin haaranud taskunoa ja susanud Vi'd sellega kolm korda. Seejärel läksin koju ja kobisin voodisse. Umbes kell kaheksa või üheksa tulid kaks suurt uurijat ning üks politseinik mind kallaletungi eest arreteerima ning ma olin üllatunuim inimene maailmas, kui nad ütlesid, et olin kellelegi kallale tunginud, veelgi enam, et olin kallale tunginud oma naisele.

Järgmisel hommikul viidi mind kohtu ette. Vi oli väga kena ja seletas kohtus, et ma olin põhimõtteliselt tore inimene ja hea abikaasa, kuid jõin liiga palju. Ta arvas, et olen aru kaotanud ning mind tuleks hullumajja panna. Kohtunik lausus, et kui Vi nii arvab, siis võib ta mu kohtu korras kolmekümneks päevaks uuringutele ja läbivaatusele saata. Kuid läbivaatust ei tulnudki. Mingi uurimine võib-olla toimus. Lähim asi psühhiaatrile, keda ma nägin, oli üks intern, kes tuli minult vereproovi võtma. Kui kohtuprotsess läbi sai, muutusin taas suuremeelseks ning tunnetasin, et pean Vi'le tema lahkuse eest kuidagi tasuma. Seepärast sõitsin Washingtonist ära ja asusin tööle Seattle'is. Olin seal umbes kolm nädalat, muutusin siis aga rahutuks ja hakkasin mööda maad ringi hulkuma, kuni sattusin Pennsylvanias terasevabrikusse tööle.

Töötasin seal ligi kaks kuud, kuid siis hakkasin ennast vihkama ja otsustasin koju tagasi sõita. Kõige rohkem ajas mind vihale ilmselt see, et vahetult pärast lihavõtteid olin oma kahe nädala palga välja võtnud ning otsustanud osa sellest Vi'le läkitada. Kõige rohkem tahtsin oma väiksele tütrele lihavõttekostüümi saata.

Kuid juhtumisi asus postkontori ja terasevabriku vahel alkoholipood ja ma astusin sisse, et saada see üks jook. Loomulikult ei näinud mu laps mingit lihavõttekostüümi. Kahesajast dollarist, mis olin palgapäeval saanud, jäi üsna vähe järele.

Teadsin, et ei oska ise oma raha hoida ja andsin selle hoiule ühe valge mehe kätte, kes pidas baari, kus ma sageli käisin. Ta hoidis mu raha alles, kuid ma tüütasin ta oma rahanurumisega surmani ära. Viimaks, laupäeval enne ärasõitu, vahetasin lahti oma viimase sajase. Sain selle eest paari kingi, ülejäänud aga lendas tuulde. Viimase raha eest ostsin rongipileti.

Olin olnud kodus umbes nädala või kümme päeva, kui üks mu sõber palus aidata tal pistikupesa ära parandada. Mõeldes ainult nende paari-kolme dollari peale, mille eest saaks viskit osta, võtsin selle töö ette ning kohtusin sellega seoses Ella G-ga, kes tõigi mu AA-sse. Läksin sõbra töökotta pistikut parandama ja märkasin toda naist. Naine silmitses mind ainiti, kuid ei öelnud midagi. Viimaks küsis ta: „Kas teie olete Jim S?” Vastasin jaatavalt. Seepeale tutvustas naine ennast. Tema nimi oli Ella G. Kunagi aastaid tagasi, kui ma teda tundnud olin, oli ta olnud sale tüdruk, kuid taaskohtumise ajal kaalus ta sama palju kui praegugi, see tähendab oma üheksakümmend kilo. Ma ei tundnud teda ära, ent niipea, kui ta oma nime ütles, meenus ta mulle otsekohe. Ta ei rääkinud AA-st sõnagi ega maininud sedagi, et muretseb mulle tugiisiku, vaid küsis ainult Vi kohta. Mina vastasin, et Vi käib tööl ning seletasin, kuidas teda leida. Päev või paar hiljem helises lõuna paiku telefon ja helistajaks oli Ella. Ta küsis, kas üks inimene võiks tulla minu poole üht äriasja arutama. Ta

ei maininud poole sõnagagi mu viskijoomist, sest kui ta seda oleks teinud, oleksin ma talle pikema jututa eitavalt vastanud. Küsisin ainult, mis äriasi see on, kuid ta ei öelnud seda. Ta sõnas: „Sellel mehel on sulle midagi huvitavat pakkuda, kui sa ta vastu võtad.” Kinnitasin, et olen nõus. Ella palus veel üht asja. Ta pani mulle südamele, et ma katsuksin olla kaine, kui ma vähegi suudan. Võtsin tol päeval jõu kokku ja püüdsin kaine olla, ehkki tõtt-öelda oli see kainuski nagu mingi uim.

Õhtul kell seitse astus sisse minu tugiisik Charlie G. Alguses tundus ta veidi kohmetu. Ilmselt tajus ta mind ootamas, et ta kiiresti teeks, ütleks, mis tal öelda on, ja lahkuks. Tema aga hakkas endast pajatama. Ta rääkis, kui palju muresid tal oli olnud ja mina mõtlesin endamisi: „Mis asja ta mulle oma muredest patrab. Mul neid endalgi küllalt.” Viimaks juhtis ta jutu viski peale. Ta muudkui rääkis ja mina kuulasin. Kui ta oli umbes pool tundi rääkinud, soovisin ma endiselt, et ta kiiremini teeks ja kaoks, et ma saaksin välja minna ja enne poe sulgemist veel viskit osta. Ent kuna ta rääkis edasi, sain aru, et esimest korda kohtasin samade probleemidega inimest, kes – nagu ma siiralt usun – mind inimlikult mõistis. Teadsin, et naine mind ei mõista. Nii talle kui oma emale ja sõpradele lubadusi jagades olin ma siiras, ent kihk võtta see esimene jook osutus kõigest muust võimsamaks.

Kui Charlie oli mõnda aega rääkinud, mõistsin, et temas oli midagi. Selle lühikese ajaga istutas ta minusse midagi, mille olin ammu kaotanud – see oli lootus. Kui ta lahkus, saatsin ta poole kvartali kaugusel asuvasse trammipeatusesse. Teel sinna möödusin kahest nurga-pealsest alkoholipoest. Panin Charlie trammi peale ja

kui ta ära sõitis, möödusin taas mõlemast poest ilma nende peale isegi mõtlemata.

Järgmisel pühapäeval saime Ella G. pool kokku. Seal olid Charlie ja veel kolm-neli inimest. See oli minu teada AA mustanahaliste rühma esimene koosolek. Pidasime Ella pool kaks või kolm koosolekut ning hiljem teist sama palju tema ema kodus. Siis aga tegi Charlie või keegi teine meie rühmast ettepaneku, et me prooviksime leida koosolekute pidamiseks ruumi mõnes kirikus või saalis. Käisin selle ettepanekuga mitme pastori jutul ja nad kõik kiitsid selle mõtte heaks, kuid ükski neist polnud nõus meile ruume eraldama. Nii läksin ma viimaks Noorte Meeste Kristlikku Ühendusse ja seal lubati meil lahkesti kahe dollari eest õhtu pealt üht ruumi kasutada. Sel ajal toimusid meie koosolekud reedeõhtuti. Algul polnud need mõistagi mingid õiged koosolekud, sest enamjaolt istusime seal ainult mina ja Vi. Kuid lõpuks leidsime veel paar inimest juurde, kes pidevalt käima hakkasid. Sealt algas meie kasv.

Ma ei ole seda maininud, kuid minu tugiisik Charlie oli valge ja kui meie rühm tegevust alustas, saime teiselt valgetelt rühmadelt Washingtonis abi. Paljud neist tulid ja jäid meie kõrvale ning õpetasid, kuidas koosolekuid läbi viia. Samuti juhendasid nad meid tublisti Kaheteistkümnenda Sammu töö osas. On päris ilmne, et nende abita ei oleks meie rühmast asja saanud. Nad säästsid meile palju aega ja vaeva. Veelgi enam, nad toetasid meid ka rahaliselt. Isegi siis, kui me õhtu eest ainult kaks dollarit maksime, tasusid nad sageli meie eest, sest meie kogutud summa oli liiga väike.

Sel ajal ma tööl ei käinud. Vi hoolitses minu eest ja mina pühendasin kogu oma aja rühma ülesehitamisele.

Tegin seda üksinda kuus kuud. Korjasin siit ja sealt üles alkohoolikuid, sest tahtsin hingepõhjas kogu maailma ära päästa. Olin leidnud elus selle uue „miski” ning tahtsin seda jagada kõigiga, kellel oli probleem. Ma ei päästnud maailma, kuid meil õnnestus mõningaid inimesi aidata.

Selline on minu lugu sellest, mida AA on minu heaks teinud.